

den udvidelse, som hr. Claus Larsen-Jensen taler så varmt for.

I virkelighedens verden handler det vel om, at man bare på helt traditionel vis dækker sig ind under udvidelsesdiskussionen for at få tilført EU mere magt, hvor det handler om at overføre kompetence fra de nationale lande til Europa-Kommissionen, EU's Ministerråd og Europa-Parlamentet. Det er den almindelige magtkamp, der foregår, hvor et flertal her i Folketinget desværre gang på gang lægger sig fladt ned i forhold til at være et blåt stempel for at give den her øgede magt.

Jeg synes, at hr. Claus Larsen-Jensen, når nu han behandlede det her med udvidelsen, burde have forholdt sig til den seneste konflikt om pengene, der er med de sydeuropæiske lande. Jeg synes, at han burde have forholdt sig til de overgangsordninger, der er diskussion om. Men ingen af de ting, som kan lægge knaster i vejen for den udvidelse, som hr. Claus Larsen-Jensen taler om er udgangspunktet for, at vi skal godkende Nicetraktaten, kom hr. Claus Larsen-Jensen ind på i sit ordførerindlæg.

Charlotte Antonsen (V):

Nu er det jo ændringsforslaget til Niceloven, som vi vedtager og diskuterer i dag. Derfor bliver jeg nødt til at spørge udenrigsministeren om, hvor meget ændringsforslaget er værd.

Ændringsforslaget, som Venstre for så vidt selvfølgelig støtter, taler om, at Europaudvalget skal give mandater i forbindelse med vores EU-beslutninger. Så man kan sige, at man skriver det ind, der har været praksis.

Problemet er, at praksis på det seneste har ændret sig. Der er opstået en vis slendrian blandt ministre i regeringen, og derfor har Europaudvalget et par sager kørende med henholdsvis arbejdsministeren og miljø- og energiministeren, som for at sige det ganske enkelt ikke tager Europaudvalgets mandatgivning alvorligt.

Derfor vil jeg meget gerne nu i dag, når vi behandler lovforslaget og ændringsforslaget, bede udenrigsministeren om at sætte en meget tyk streg under, at mandatgivningen i Europaudvalget skal tages alvorligt.

De to sager, jeg taler om, drejer sig for det første om miljø- og energiministeren, der under en debat i Folketingssalen den 8. maj 2001 om Kyoto påstår, at Europaudvalget har taget stilling til Kyoto og har taget stilling til den byrdefordeling, der er en konsekvens af Kyoto. Derudover siger miljø- og energiministeren ifølge referatet

den 8. maj 2001, at Danmark naturligvis ikke kan tilslutte sig nogen forpligtelser, uden at vi har taget stilling i Europaudvalget.

Det er jo lidt ejendommelige udtalelser, ikke mindst fordi jeg et par dage senere får bekræftet som et svar på et skriftligt spørgsmål af miljø- og energiministeren, at Europaudvalget aldrig nogen sinde har afgivet mandat i Kyotosagen. Derfor er der faktisk tale om en misinformation af Folketinget.

I dag er det så Europaudvalget, vi diskuterer, og der må man sige, at det, der er sket i denne sag, er, at Europaudvalget er blevet taget til indtægt for et mandat, som vi aldrig har givet. Og det er for mig at se næsten lige så slemt, som hvis man havde gjort det modsatte.

Så agter udenrigsministeren at tage mandatgivningen fra Europaudvalget alvorligt, også når vi taler om miljø- og energipolitik, for det er jo ikke uvæsentlige sager i EU?

Den anden sag vedrører arbejdsministeren. Arbejdsministeren har for nogle år siden i Europaudvalget fået mandat i deltidsspektivsagen. Forudsætningerne for, at Europaudvalget afgav mandat, og vi har jo skriftlig protokol i Europaudvalget, var, at det ikke ville kræve lovændringer i Danmark.

Hvad ser vi så i dag? Der ser vi et lovforslag fra arbejdsministerens side, som siger, at vi som følge af EF-direktivet om deltid er nødt til at ændre funktionærloven.

Det hænger simpelt hen ikke sammen, vi kan ikke give mandater i Europaudvalget, hvis forudsætningerne ændrer sig uden nogen anden begrundelse, end at der er gået nogle år.

Så et klart svar fra udenrigsministeren i dag, tak.

Lene Espersen (KF):

Det Konservative Folkeparti hilser også med tilfredshed, at Folketinget nu nærmer sig afslutningen af behandlingen af Nicetraktaten.

Vi har også den opfattelse, at Nicetraktaten er EU's udvidelsestraktat, og at det er et meget, meget, meget stort og væsentligt historisk skridt, der bliver taget med vedtagelsen af Nicetraktaten.

Der har været nogen kritik. Er man nået langt nok? Er man nået frem til de rigtige og de bedste resultater? Men det, man skal huske på, er, at EU-samarbejdet er et samarbejde mellem selvstændige nationer, og i den forstand må man altså også acceptere, at der er kompromiser, som